

Strašidelné příběhy

z nejzajímavějších míst Suchdola

od žáků ze školního klubu

2018/2019

Obsah:

Předmluva	1
O historii Suchdola.....	3
Zahrádkářská kolonie (pád letadla)	6
Komunitní zahrada.....	9
Stará Budova ZŠ Mikoláše Alše	12
Brandejsův statek.....	16
Kaple sv. Václava	22

Předmluva

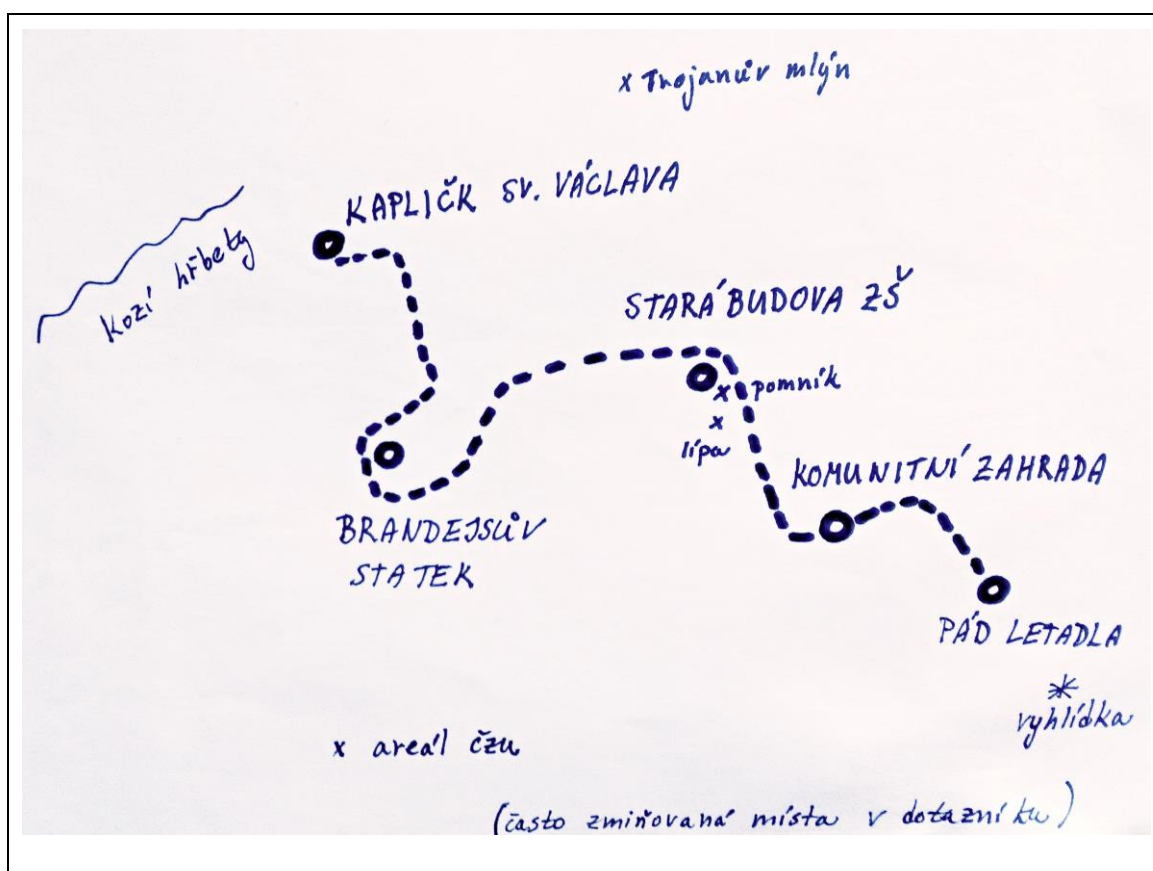
Tato knížečka vznikla díky projektu Město do kapsy - Veřejný prostor od Ekocentra Koniklec – 01/71 ZO ČSOP Koniklec, p.s. a díky podpoře Hlavního města Prahy. V projektu žáci zkoumají veřejný prostor kolem školy v jednom ze tří nabízených témat.

Do školního klubu jsem vybrala téma Příběh místa. Udělali jsme si pocitovou mapu Suchdola (kde nám je dobře, kde si dáváme sraz, kde nás to baví, kde naopak ne), oslovili spoluobčany a ptali se jich, na která místa na Suchdole rádi chodí, která místa mají pro ně zajímavou historii a jaká místa jsou pro ně symbolem Suchdola. Z odpovědí jsme vybrali ty nejčastější a vybrali tak 5 zajímavých míst, o kterých jsme si přečetli informace a napsali příběhy.

Příběhy jsou hororové, protože tahle tematika příběhů děti nejvíce nadchla, a jsou zcela vymyšlené. Psaní o místě sloužilo jen jako motivace se o místě něco dozvědět.

V této knížce bychom rádi informace o místech předali i vám a podělili se s vámi o naše příběhy. Snad se nebudete moc bát a motivuje vás to místa navštívit (i když raději jen za dne).

Dalia Peterová

O historii Suchdola

Obec na sever od Prahy, založili Přemyslovci obdobně jako Sedlec v **10. stol.** na cestě mezi Prahou a Levým Hradcem. Suchdol se rozkládá na kopci nad Vltavou, která spolu s hercynským vrásněním utvářela od období starohor dnešní podobu romanticky krásné krajiny, chráněnou přírodní rezervaci. Nejstarší osídlení dokazují nálezy valounové industrie z období před 300.000 lety. Nálezy z doby bronzové, (únětická kultura v Tichém údolí), bronzы knovízské kultury na Kozích hřbetech a náramek z keltského pohřebiště v Suchdole, svědčí o téměř nepřetržitém osídlení. Přemyslovci věnovali Sedlec **na konci 10. století** klášteru Ostrovskému, Suchdol prodali v **11. století** svatojiřským benediktinkám, které jej vlastnily až do roku 1421, do husitských válek. Suchdol měl tehdy 100 – 110 obyvatel. **Ve 14. století** patřil Sedlec pražskému probošství, pak, do husitské revoluce, strahovskému klášteru, než jej převzalo Staré Město pražské.

Pak se vystřídali jako majitelé správa kostela Panny Marie na Louži, Týnský kostel a pražské probošství. Z řady majitelů Suchdola nejvíce obec pozvedl rod Sluzských, s českou historií je spjat také rod Budovců. Na konci třicetileté války byl Suchdol i se statkem

vypleněn a vypálen. Došlo zde k bitvě Švédů s císařskými rejtary na poli "Na rybářce". V roce 1679 koupili Suchdol emauzští benediktini a podrželi jej až do roku 1930.

Na konci **17. století** řádil i v Suchdole mor. Na morovém hřbitově byla postavena nejprve v roce 1704 zvonička a později kaple sv. Václava, v Sedlci kaple Nejsvětější Trojice v r. 1725. K památným stavbám patří kromě budov obou statků i hostinec Na Chumberku, nazvaný podle pruského generála Humperta z prusko-rakouské války, dále Trojanův mlýn, zvonička z r. 1846 u nejstaršího domu čp. 2. V druhé polovině 19. st. pozvedli suchdolské panství Brandejsové. Na jejich dvoře našel útulek malíř Mikoláš Aleš, který tu vytvořil svá nejkrásnější díla, zejména cyklus Vlast.

Sedlecké hospodářství pozvedli nájemci F.J.Maser, J.B.Labler, též kronikář, F.V.Pšross, první český starosta pražský. Koncem 19. st. se rozvíjí průmysl, zejména cihlářský (F. Herget.), vzrůstá počet dělnictva. Od r. 1922 se stal Sedlec součástí Prahy, Suchdol až v r. 1968. Atrakcí Sedlce byl v první polovině 20. století Slon s restaurací v útrobách. V druhé polovině 20. století byly postaveny Sedlecké mrazírny, největší výrobní podnik v obci.

Chloubou Suchdola v první polovině 20. století byla obecná Masarykova škola, v druhé polovině přispěla k vážnosti obce stavba Vysoké školy zemědělské (nyní Česká zemědělská univerzita). Po listopadu byla postavena první česká bezbariérová základní škola, kterou v roce 1993 otvírala první dáma paní Olga Havlová.

Městská část Praha-Suchdol vznikla na základě zákona č. 418/1990 Sb., o hlavním městě Praze po komunálních volbách 24. listopadu 1990 a tvořilo ji katastrální území Suchdol a celé katastrální území Sedlec. 1. ledna 2005 se Dolní Sedlec připojil zpět k městské části Praha 6.

Průvodcem po historii obce až do dnešních dnů je kniha "Kapitoly z minulosti Suchdola a Sedlce" V. Laštovky, vydaná nakladatelstvím Scriptorium v r. 1999.

Další informace k historii Suchdola a Sedlce naleznete na webu:
www.historiesuchdola.cz.

Zahrádkářská kolonie (pád letadla)

Informace o místě:

30. října 1975 došlo na okraji Suchdola k havárii jugoslávského letadla společnosti Inex Adria Airways. Vyžádala si 79 obětí - 75 cestujících a 4 členy posádky. Kapitánem na tomto letu byl Stepjan Marovič. V letadle cestovalo 115 cestujících a 5 členů posádky. Na palubě byli i českoslovenští občané.

Pád letadla na okraji Suchdola byla zatím největší letecká havárie na území dnešní ČR.

Začátkem roku 2011 došlo několik lidí se zájmem o letectví k závěru, že by tragédie neměla být zapomenuta, a rozhodli se zahájit iniciativu, která by měla vést k vybudování důstojného pomníku na místě tragické události.

Příběhy dětí:

Toto místo vypadá na pohled nevinně, ale zdání klame. Jednou večer, když jsem se šla projet na kole a jela jsem kolem zahrádkářské kolonie, slyšela jsem tam velice podivné zvuky. Znělo to jako volání o pomoc. Náhle jsem slyšela i pád, jako by se to

právě dělo, i když se to stalo před 44 lety. Chtěla jsem rychle odjet pryč, ale kolo se mi zadrhlo. Najela jsem na rukavici, která ovšem nebyla prázdná...

Hana P.

Zahrádkářská kolonie, ano, krásné místo. Jistě všichni víte, že tam v roce 1975 havarovalo letadlo. Už asi rok po této nehodě odtamtud lidé prchali a to velice rychle. Vládne tam velice špatná atmosféra, skoro jako kdyby stál někdo vedle vás.

Jednou jsme se tam vydaly s kamarádkou. Blížily jsme se k místu a cítila jsem, jako by vedle nás někdo šel a něco šeptal. „Utečte, nebo se odtud nevrátíte!“ šeptal pořád dokola. „Slyšela jsi to?“ zeptala jsem se své kamarádky. „Ne, co?“ odpověděla a já si oddechla. Asi mám tak velký strach, že slyším i to, co není. Promnula jsem si oči, protože se začalo stmívat a já jsem přestávala vidět. Když jsem opět otevřela oči, zahlédla jsem vedle mé kamarádky podivnou mlhu. „Utečte, nebo se odtud nevrátíte!“ říkala mlha a vytvořila člověka. Hned jsem ho poznala. „Tati!“ zakřičela jsem. „Co blázníš, vždyť tu nikdo není!“ řekla mi kamarádka. Znovu jsem se podívala na zesnulého otce. „Věř mi, musíte pryč.“ řekl naléhavě. „Pojď, pokračujeme.“ řekla má

kamarádka. „Ne, musíme pryč. Hned!“ řekla jsem. Můj otec se nenápadně pousmál. „Ne, klidně si běž, já nikam nejdu“ odpověděla kamarádka a otec se zamračil. „Věr mi, musíme jít!“ zakřičela jsem a chytla jsem ji za ruku. Vysmekla se. „Já tu zůstanu.“ zakřičela, ale najednou spadla k zemi. Měla v hrudi zaražený nůž.

„Kamilo!“ rozběhla jsem se k ní. „Uteč, běž domů, rychle!“ křičel na mě otec. Chvilku jsem váhala, ale pak jsem se rozběhla zpátky k domovu. „Děkuji, tati!“ zavolala jsem na něj a on se rozplynul.

Za pár dní mou kamarádku objevili a její rodiče mi vyčítali, že jsem jí nepomohla. Prostě jsem to už nemohla vydržet. Vrátila jsem se tam a počkala na tu osobu. „Nedělej to!“ zakřičel na mě otec. „Promiň.“ řekla jsem a někdo mi propíchl hrud'. „Neee!“ zvolal otec, ale už bylo pozdě.

Pokud se divíte, jak tohle všechno vím, tak hádejte.

Andrea Š.

Komunitní zahrada

Informace o místě:

Městská část Praha-Suchdol upravuje společně se zapojením místní komunity prostor komunitní zahrady. Cílem je vytvoření příjemného místa pro setkávání a trávení volného času návštěvníků a obohacení zahrady zajímavými edukativními prvky (pokusný systém vsakování dešťové vody, polární sluneční hodiny, vyvýšené bylinkové záhonky, amfiteátr s otevřenou scénou apod.). Je zde vysázený ovocný sad se stromy a keři, trvalé záhonky a okrasné jezírko. Také místo pro společenské hry a komunitní ohniště.

Každý si tak může najít to své pro trávení volného času. To, jak zahrada vypadá a jak bude vypadat, záleží tedy i na nás všech.

Příběhy dětí:

Na komunitní zahradě je velice krásně místo pro děti nebo maminky s kočárky. Ano, toto místo vypadá velice nevinně, připouštím. Jenže to neznáte „komunitku“ v noci. Radím vám dobře,

v noci tam nikdy nechodte. Povím vám můj velice strašidelný zážitek.

Jednou jsem šla v noci po ulici a měla jsem veliký strach. Všude v hororech je minimálně jednou zmínka o ulici a usmrcení. Šla jsem kolem komunitní zahrady. Vypadala tiše, ale vůbec ne jako ve dne. Vůbec to nebylo nevinné dětské hřiště. Vypadalo to tam spíše jako mučírna. Nejdříve to vypadalo, že tam někdo stojí, ale z ničeho nic zmizel. Zastavila jsem se a rozhlédla jsem se kolem. Najednou mi někdo zezadu zakryl oči. Měl mokré lepkavé ruce, ale až po chvíli mi došlo od čeho. Byla to krev. Když jsem opět mohla vidět, zjistila jsem, že stojím uprostřed komunitní zahrady. Až teď mi došlo, že kolem mě nikdo není, tak kdo mi mohl zakrýt oči a přemístit mě sem, aniž bych něco cítila? Najednou se před mnou objevil muž s krvavými rukama a nožem v ruce. Okolo něj se objevilo několik žen s vlasy přes obličej. Hrozně jsem se lekla. Nic jsem nestačila udělat, když mě všichni zvedli. Znovu jsem nic necítila. Zavřela jsem oči a přála jsem si, aby to byl pouze sen. Ale nebyl. Otevřela jsem oči a zjistila jsem, že mě pokládají na jakýsi krvavý stůl. „Nee, prosím, ne“ zakřičela jsem, bohužel marně. Najednou zatroubilo auto a prudce zastavilo. Všechny postavy najednou zmizely a já jsem na

hřišti zůstala sama. Rozběhla jsem se domu a pečlivě jsem zamkla dveře.

O pár dní později ve zprávách říkali o smrti člověka, který v pátek o půlnoci skočil pod auto. Bylo to přesně v den a čas, kdy jsem byla na komunitní zahradě. Možná, že mě tou smrtí zachránil. Možná, že kdyby nezemřel on, zemřela bych já.

Andrea Š.

Stará Budova ZŠ Mikoláše Alše

Informace o místě:

Se stavbou staré budovy se začalo 24. 11. 1930 a při výkopech byly nalezeny vzácné archeologické nálezy. Dne 6. 9. 1931 byla slavnostně otevřena starostou Josefem Humlem a obecní zastupitelstvo požádalo prezidenta T. G. Masaryka, aby škola měla čestný název "Masarykova". Požadavku pan prezident vyhověl.

V budově zahájila vyučování obecná škola (1. - 5. třída) a později se přidala měšťanka.

V roce 1953 byla v rámci reorganizace školství v Suchdole zřízena "osmiletka" s názvem "Osmiletá střední škola Mikoláše Alše v Suchdole u Prahy". Slavnostně byla odhalena pamětní deska s bustou M. Alše od akad. sochaře Lhotáka a umístěny dvě mramorové desky na památku obětem 1. sv. války.

V roce 1954 z podnětu školy vznikla sbírka akce „Bagr pro Koreu“, která se rozšířila po celé republice. Škole za tuto akci byla udělena Československá cena míru.

V říjnu 1968 byla žáky 9. třídy zasazena před školou Lípa svobody.

Protože kapacita školy nestačila, byl ke škole dostavěný pavilon. Ten vinou práce izolatéra na střeše po 7 letech vyhořel a škola opět neměla dost místností k učení. Do konce školního roku pomohla Vysoká škola zemědělská, která nabídla několik místností po zrušené vojenské katedře.

Poté se učilo v pavilonu mateřské školy v Gagarinově ulici, na obecním úřadě, v sokolovně, ve školní družině. V roce 1993 byla slavnostně otevřena nová budova tehdejší první dámou – Olgou Havlovou.

Příběhy dětí:

Jednou v zimě jsem si něco zapomněla ve školním klubu a těsně před zavřením školy jsem se pro to vrátila. Už se stmívalo, když jsem procházela recepcí a vydala se tunelem do staré budovy. V tunelu byl podivný chlad a s každým krokem blíž ke dveřím do staré budovy se zdálo, že se víc a víc stmívá. Prošla jsem dveřmi, lehce se zachvěly, všude už byla tma. Chtěla jsem rozsvítit, ale nemohla jsem najít vypínač. Řekla jsem si, že trefím i po tmě, školu přece dobře znám a vydala jsem se přízemím ke schodišti. Mé kroky dělaly podivnou ozvěnu, jako by ani nebyly mé, jako by patřily někomu dalšímu. Došla jsem ke školnímu klubu. Dveře, které jsou

jindy zamčené, byly dokořán. Uprostřed byl malířský stojan, rozložené štětce a tuby s barvami. Obešla jsem stojan, abych se podívala na obraz. Byla na něm namalovaná má tvář. Zavolala jsem: „Haló, promiňte?“ Zdálo se, že tu někoho asi ruším. A skutečně ruším. Najednou jsem ucítila proud chladného vzduchu a má slova se rozezněla ozvěnou. Na nic jsem nečekala a rozběhla se chodbou pryč. Dveře od klubu se za mnou zabouchly. Utíkala jsem po schodišti. Mé kroky se znovu rozezněly dvakrát, někdo za mnou běží. Ve strachu jsem místo do přízemí a tunelu vběhla do prvního patra a gymnastického sálu. Rozsvítila jsem. Věděla jsem, že za mnou někdo stojí, bála jsem se otočit. Podívala jsem se proto před sebe do zrcadla, abych ho viděla. V zrcadle nikdo vidět nebyl, jen já. Při pohledu na sebe jsem vykřikla strachem, mému obličejí chyběla tvář.

Zorka P., Andrea Š.

Když jsem šel jednou v podvečer ze školního klubu, který je ve staré budově, musel jsem se stavět ještě pro věci ve skříňce na nové budově. Cestou tunelem jsem si všiml cestičky kapek z červené tekutiny. Procházel jsem tunelem dál a viděl ji pořád. Dovedla mě až do školní jídelny. Tam seděl strašidelný klaun. Měl

bílý obličej, černé kruhy pod očima a červený nos. V ruce držel sekeru. Když mě uviděl, zvedl sekeru a udeřil do hamburgeru na stole a půlku mi nabídl.

Pavel B., Zorka P.

Jednoho deštivého obvyklého a při tom pro někoho neobvyklého dne seděly všechny děti v lavicích. Najednou holčička jménem Laura pocítila něco, co jí táhlo na toaletu.

To něco byl 1 metr vysoký a půl metru široký magnet, který někdo držel za zdi třídy. Ten někdo chtěl, aby nejbližší žák šel na toaletu. To se mu povedlo. Když Laura splachovala, uslyšela kroky před kabinkou. Podívala se, kdo to je, škvírou pod dveřmi toalety. Uviděla bílo červené klaunské boty. Zakřičela a omdlela. Klaun si ji odnesl na sedadla v divadle, kde měl premiéru a chtěl, aby se na něho někdo díval.

Po týdnu se rodiče dozvěděli, že je v Národním divadle a hrají si tam s klaunem.

Tereza P., Johanka K.

Brandejsův statek

Informace o místě:

Brandejsův statek (dříve Selský dvůr) byl v minulosti nejvýznamnější objekt v obci. Kdy a kým založen, není známo. V písemných zprávách se vždy mluví jen o "vsi Suchdolu". V 10. století n.l. byl již dvorec sídlem vrchnosti.

Nejpozději od roku 1423 ve vsi existovalo sídlo majitele v místě dnešního čp. 1. Tímto majitelem byl Jan Keruňk zvaný Jednoruký.

Po roce 1557 vzniká renesanční jádro dnešního dvora - valené, stlačené klenby. V patře se z tohoto jádra zachoval úsek zdiva.

Před třicetiletou válkou byl dvůr tvořen samostatnou obytnou částí tvaru U.

Západní křídlo zabíral zřejmě už pivovar.

V roce 1679 statek přechází do majetku benediktinského kláštera v Emauzích.

V této době je zde 11 stálých zaměstnanců, bydlících ve dvoře.

5 koní, 30 ks hovězího dobytka, 276 ovcí, 58 prasat.

V roce 1781 byl dvůr postižen velkou průtrží mračen.

Voda podemlela zed' okolo dvora a v parku zámečku vytvořila velké jezero.

V roce 1815-19 ve dvoře žil opat emauzského kláštera Leopold Žalda.

Byla pro něho zřízena v zámečku domácí kaple. Po smrti byl pohřben na místním hřbitově (u kapličky).

Roku 1822 vypukl velký požár, po kterém byl statek opraven, a nad střechou byla vystavěna malá zvonička. Autorem této klasicistní přestavby byl arch. Karel Pollak (1778-1850).

Mezi roky 1830 a 1846 klášter pronajímá statek Janu Napravidovi. Ten jej zvelebuj. Zřizuje dva obchody, druhou hospodu ve Dvorské ulici. Nechá vá postavit zvoničku.

V roce 1863 byl zrušen pivovar.

Od roku 1866 se na statku do roku 1896 usídlila rodina Brandejsů. Alexandr Brandejs statek pozvedl na nebývalou úroveň. Byly provedeny velké přestavby, v patře vznikla sýpka, bylo upraveno severní křídlo a zřízena vlastní kovárna.

V roce 1932 směnili benediktini suchdolský statek s rodinou Součků, ale jejich dispoziční právo bylo omezeno Občanskou záložnou.

V roce 1940 koupí přešel statek do majetku Hlavního města Prahy a od roku 1968 je operativním správcem Vysoká škola zemědělská.

Od roku 1978 statek patří mezi památkově chráněné stavby.

Příběhy dětí:

Brandejsův statek je moc hezký, také si to myslím. Ale jednou se zde stal požár. Váháte, jestli jsem u toho byla? Ano, viděla jsem to na vlastní oči, bylo to hrozné. Můj oblíbený kůň ADRO a jeho jezdec ALEXANDR tam spali na slámě přímo v požáru. ADRO a ALEXANDR se už neprobudili. Po požáru se statek rozpadl. Brzy se však začal renovovat, až byl jednou hotový. Lidé žasli. Ale pořád bylo něco rozbořeného. A v této části se jednoho dne začalo dít něco podivného.

Jednoho dne jsem si řekla, že vyrazím na in-line brusle. Když jsem byla u statku, tak už byl tmavý večer. Projížděla jsem okolo a najednou jsem o něco zavadila. Ani nevím, co to bylo, připadalo mi to jako nějaká noha nebo co. Bylo to strašně krvavé, chtěla jsem to obvázat, ale v tom se to pohnulo, já jsem se lekla a uskočila. Pomalu to vstávalo a za tím něco přiklusalo nebo přiběhlo, už ani nevím. Koukalo se to do mého obličeje. Popojela jsem a ono to popošlo blíž na slunce. Spatřila jsem jeho tvář, vypadal jako by

byla spálená a to vzadu za ním také a ještě víc. Vzpomněla jsem si, že to může být ADRO a ALEXANDR. Potom jsem si řekla, že to je hloupost, protože ADRO a ALEXANDR už zemřeli. Pomalu jsem jela dozadu, ale oni šli za mnou, potom se z ničeho nic zastavili a řekli moje jméno. Také jsem se zastavila, ale nic jsem neřekla. Znovu a znovu říkali moje jméno. Zeptala jsem se jich tedy, kdo jsou, a oni odpověděli, že ADRO a ALEXANDR. A já omdlela.

Probudila jsem se a bylo ráno, nikdo tu nebyl, na místo jsem se vrátila znovu večer. Konala se tam párty, alespoň myslím, protože u dveří někdo stál. Byl to duch. Oblékla jsem se jako jeden z nich a prošla dovnitř. S údivem mě pustil, že prý takhle krásného ducha ještě neviděl. Vešla jsem a s údivem zůstala stát. Proháněla se tam strašidla a různé bytosti. Zahlédla jsem tam i ADRA a ALEXANDREM jak hráli poker s bezhlavým rytířem.

Tato slavnost se tam konala každou noc a ráno byl na statku zase klid. I když slavnost byla super, předešlá noc ne, být vámi, tak bych tam v podvečer raději nechodila.

Eliška R.

Před pár lety na Brandejsově statku žili skromní, hodní, milí a přátelští lidé. Jednoho dne se jim narodil syn Ludvík. Když mu bylo

6 let, začala najednou mizet zvířata. Jen jejich psovi se zatím nic nestalo.

Krátce na to, když šel Ludvík spát, někdo zarachotil za dveřmi. Ludvíkova maminka se šla podívat, co se děje a když otevřela, hlasitě zakřičela „Aááááááá.“. Jak to slyšel otec, hned se šel podívat, co se děje. Zaznělo vytí vlkodlaka. Vystrašený ztuhlý Ludvík se šel podívat dolů. Zavolal: „Mami, tati, kde jste?“ ale uviděl jen louži krve. Myslel si, že se zhroutí. Po chvíli uslyšel zavytí. Pomyslel si, že to je jeho pes a tak ho šel hledat. Vydal se do temné chladné noci a všiml si, že před statkem je rozrytá zem. Pak se podíval doleva a uviděl tam stvoření, které se podobalo jeho psovi, a tak na něj zavolal: „Chlupáči!“ Když k němu došel asi na 2 metry, všiml si, že to není jeho pes. Vzápětí se na něj stvoření vrhlo a tak utíkal pryč. Stvoření ho chtělo chytit. O něco zakopl, spadl a otočil se, aby zjistil, jak je stvoření daleko. V měsíčním svitu zahlédl vlkodlaka s krvavými tesáky. Rychle vstal a běžel dál.

Po dlouhém běhu už nevěděl, kde je. Najednou se ocitl na hřbitově a povšiml si, že okolo něj, všude vylézají mumie. Byly čím dál tím blíže. Pak k němu jedna přiběhla, myslela si, že ho zabije, ale když se na ní podíval, poznal, že to je jeho Chlupáč. Rychle na něj

naskočil a jel pryč. Kdyby si ho Ludvík všiml o vteřinu později, mohl by být mrtvý.

Pes běžel ze všech sil, aby si oba zachránili život. Ocitli se v temném lese a všimli si, že za nimi hoří strom a od něj chytají další stromy a keře. Najednou psovi chytil ocas. Ludvík se psem běželi, jak nejvíc mohli, aby našli řeku. Na poslední chvíli ji našli a chlupáč si namočil ocas.

Pak běželi zpátky na statek. Tam se schovali do tajné místnosti, kde se schovávali vždy, když se něco dělo. Měli tam hodiny, stolek, něco k jídlu a k pití a pár dalších věcí. Když se podívali na hodiny, zjistili, že právě odbila půlnoc. Za dvě minuty je ale mumie s vlkodlakem našli. Uvědomil si, že právě mumie zabíjejí lidi a že jeho tátu proměnili ve vlkodlaka. Mumie už byly strašně blízko. Pes se Ludvíka snažil chránit, ale marně.

Od té doby mezi statkem a lesem straší.

Anna B., Marie Z.

Kaple sv. Václava

Informace o místě:

V roce 1680 postihla morová rána pražská města včetně okolí, tedy i Suchdola. Suchdolští nebožtíci byli pochováni na morovém hřbitově u dnešní kaple sv. Václava. Obec měla v úmyslu zřídit zde trvale hřbitov.

Pro odpor únětického faráře to nebylo možné.

V roce 1704 dal rychtář a šafář ve dvoře, Martin Ježek, postavit zděnou zvonici na morovém hřbitově jako díkuvzdání za zažehnání morové rány.

O 15 let později zde byl zavěšen větší zvonec (15,5 kg) s nápisem tohoto roku.

V roce 1755 byla zvonice přestavěna na kapli.

Za císaře Josefa II. v roce 1786 byla kaple zrušena a brzy zpustla.

Naštěstí v roce 1807 zakoupil kapli mlynář Karel Trojan a dal ji opravit a vysvětit.

Kvůli různým událostem kaple znovu zpustla a znovu byla opravena až v roce 1890. To už získala dnešní podobu, vzadu

zaoblenu, nad průčelním štítem zřízen výstavek a tam zavěšen zvon z roku 1719. Na oltáři bylo retabulum na plátně namalované s postavami sv. Václava, sv. Jeronýma, sv. Vojtěcha a Jana Nepomuckého. Na stranách viselo šest obrazů, údajně z 18. století. Před vchodem byly vysazeny dva topoly.

Dnes je zde kopie Mánesova obrazu sv. Václav, kterou namaloval v roce 1940 místní občan F. Schmidt.

Během 1. sv. války byla kaple značně poničena, zvon s letopočtem 1719 byl použit pro vojenské účely. Několik vzrostlých topolů bylo poraženo a ukradeno.

Po válce byla kaple opravena a byl pověšen nový zvon. Za okupace 1939-45 byl však zvon opět sňat Němci pro válečné účely. Nebyl ale zničen, po válce byl znovu instalován a vysvětil jej arcibiskup Dr. Josef Beran.

Příběhy dětí:

Mše se v kapli koná opravdu málokdy. Jednou se nedaleko kaple konal muzikál, byl jsem tam také. Po muzikálu jsem se na kole chtěl vrátit domů.

Má cesta vedla podél kaple. Najednou se mi do kola zamotala nějaká rukavice, tedy alespoň to jako rukavice vypadalo. Byla černá, a když jsem se k ní sehnul, tak náhle zmizela. Bohužel jsem si vzpomněl, že u kaple je starý hřbitov. Rychle jsem nasedl zpět na kolo a už jsem se rozjížděl, když se za mnou ozval nějaký šramot. Pomalu a ustrašeně jsem se otočil, nikdo tam nebyl. Otočil jsem se tedy zpět a zepředu na mě civěl můj kamarád. Řekl jsem mu: „Uf, Franto, já jsem se opravdu lekl, ještě, že jsi to jenom ty.“ Franta najednou začal černat, až zčernal úplně celý. Všiml jsem si, že mu chybí jedna ruka - ta, na kterou jsem před tím najel. Tak mě chytil za nohu a stáhl mě celého do jeho velké tlamy.

Christina S., Katka S.

„Ahoj Alex.“ pozdravila mě Bree. Bree je moje nejlepší kamarádka. Vedle Bree šel i můj bratr Conner. Conner mi řekl, že si se mnou potřebuje nutně promluvit. „Alex, včera večer jsem potkal muže, který měl krvavou masku na obličeji, měl zlomenou ruku, vyvrtnutý kotník a v pravé noze díru od kulky. Když mě zahlédl, tak běžel na nějaký hřbitov.“ „A co se má dít, Connere?“ zeptala jsem se. „No, po pár minutách tam s někým začal mluvit. Říkal, že já a ty jsme jeho synovec a neteř.“ „A o jaký hřbitov se jedná?“ „Jedná

se o hřbitov vedle kaple svatého Václava na Suchdole.“ „Tak se tam půjdeme po škole podívat“ řekl hlas za mnou a Connerem. „Bree! Ty jsi mě tak vylekala! A slyšela jsi to celé?“ zeptal se Conner. „Ano, slyšela.“

Po škole a po kroužcích, které mám v šest hodin, jsme se museli ještě navečeřet a potom jsme se sešli u kaple sv. Václava na Suchdole. Bree nám přečetla knihu o Suchdole. V knize se psalo, že v lesích kolem kapličky na Suchdole hodně straší. Když to Bree dočetla, baterka se jí z ničeho nic vypnula. Conner mi řekl, že je půlnoc. Z hrobů se začaly vynořovat nestvůry. Promnula jsem si oči a uviděla jsem toho pána, kterého mi Conner popisoval. Ohlédla jsem se za sebe, Conner a Bree nikde. Utíkala jsem před tím pánem. Zastavila jsem se až u tří hrobů. Na prvním bylo napsáno: Conner B. Na tom druhém bylo napsáno Bree C. A na třetím hrobě.. najednou mě někdo zezadu praštil.

Veronika P.

Poděkování

Všem autorům, dětem, které se podílely na dotazníkovém šetření spoluobčanů a výběru zajímavých míst Suchdola, a těm, kteří mi pomáhali s přepisováním.

Za informace o místech děkujeme MČ Praha – Suchdol a
www.historiesuchdola.cz